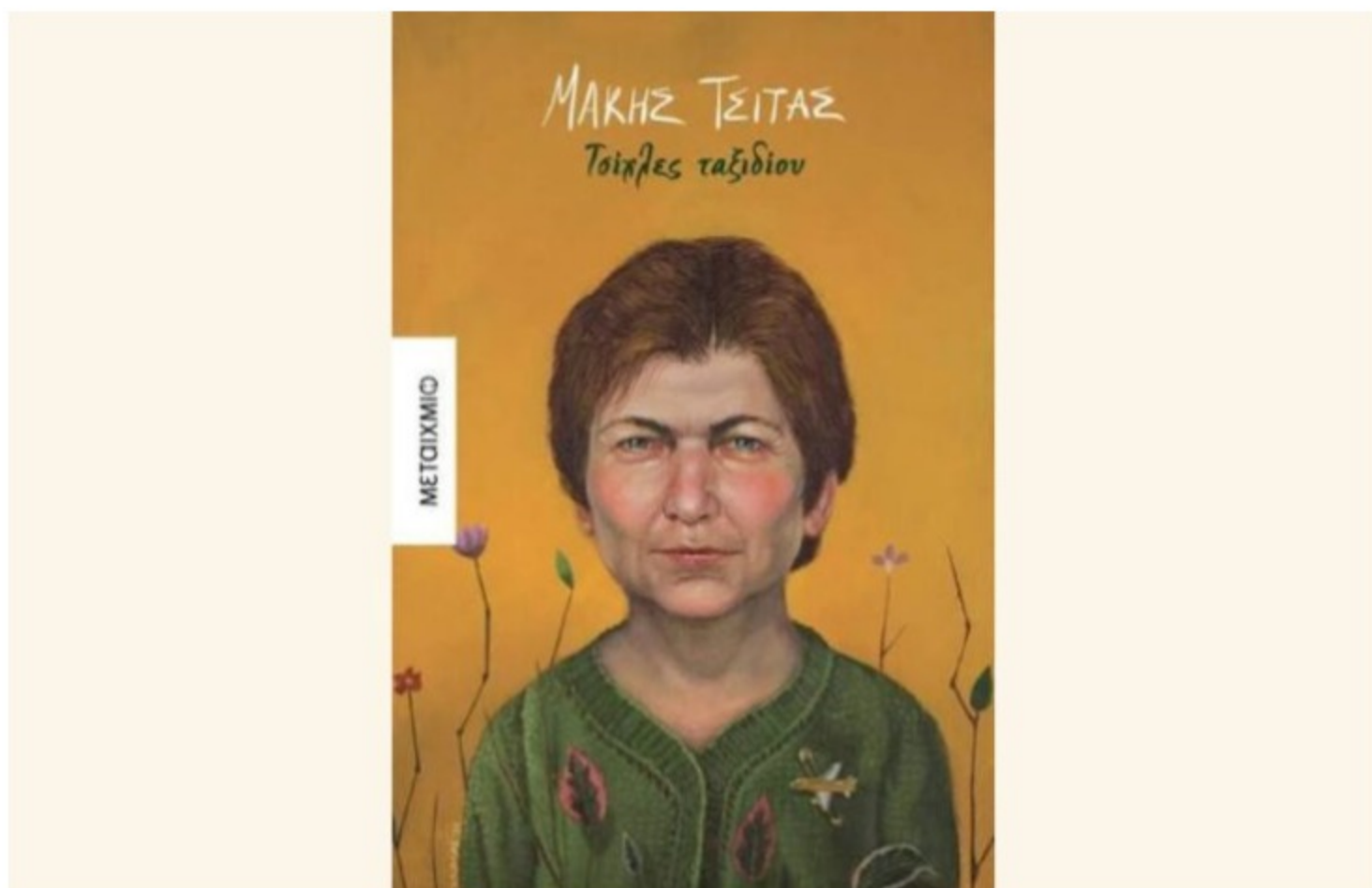

Βιβλιοκριτική

22 Μαΐου, 2026

Βιβλιοκριτική: Τσίχλες ταξιδιού (Μάκης Τσίτας)

Γράφει ο **Κωνσταντίνος Μανίκας**, συγγραφέας

Κάποιες φορές ένα εξώφυλλο κι ένας τίτλος μπορούν να περικλείσουν με μεγάλη αξιοπιστία το νόημα και την αισθητική ενός βιβλίου. Η συλλογή διηγημάτων “Τσίχλες ταξιδιού” του Μάκη Τσίτα από τις Εκδόσεις Μεταίχμιο, είναι μια από αυτές τις περιπτώσεις.

Το εξώφυλλο αποτυπώνει τη μορφή της μητέρας, με εκείνο το ιδιαίτερο ύφος που συμπυκνώνει την αγάπη, την υπερπροστασία, το σκεπτικισμό, την υποβόσκουσα κριτική.

Κι ο τίτλος πέρα από το ότι αποτελεί το στερνό διήγημα, περιγράφει με δύο λέξεις μια σειρά συναισθημάτων, από τη γοητεία του ανεκπλήρωτου ταξιδιού, μέχρι τη “γλύκα” μιας τσίχλας, ακόμη κι αν είναι για τη ναυτία, γιατί αυτή δίνει στην επίτευξη του προορισμού μεγαλύτερη άνεση κι αμεσότητα.

Τα διηγήματα, στην πλειοψηφία τους, επικεντρώνονται στις οικογενειακές σχέσεις. Βασικοί χαρακτήρες η μάνα που τη ύπαρξη ή τη φυσική ανυπαρξία της παραμένει καταλύτης στη σκέψη, το συναίσθημα και τις επιλογές μας. Η ιδιαίτερη σχέση του γιου με τον πατέρα κι η “μπάλα” που γίνεται το νήμα να ενωθούν έστω για λίγες ώρες. Παιδιά που κατά βάθος εκμεταλλεύονται τη μητρική αγάπη. Γονείς που νομίζουν ότι επιβάλλουν τη θέληση τους.

Ξεχωριστή θέση στη συλλογή κατέχουν και τα δύο διηγήματα που αφορούν τον χώρο του βιβλίου, ένα αντικείμενο που ο συγγραφέας κατέχει σε όλο του το εύρος. “Η εκδήλωση”, που την έχω δει και στη Θεατρική της μεταφορά, συνδυάζει έξοχα το σχόλιο πάνω στο τέλμα των παρουσιάσεων βιβλίων. Το δε διήγημα για τη φέρελπι συγγραφέα μάς δίνει μια καλή εικόνα των συγγραφικών εμμονών και της ψευδαίσθησης μεγαλείου που κρύβει βαθύτερες ανάγκες και τραύματα.

Ο Τσίτας υπηρετεί τεχνικά άρτια, υφολογικά με πληρότητα και ευαισθησία, τη σύντομη φόρμα. Διαθέτει απρόβλεπτες ανατροπές, κοινωνικές και υπαρξιακές ανησυχίες και μια γλυκιά μελαγχολία που πάντα αφήνει η απώλεια.

Οι “Τσίχλες ταξιδιού” μπορούν να γίνουν το δικό μας φάρμακο στη θλίψη και τη δύναμη της ανάμνησης, να μας δώσουν εκείνο το αμυδρό χαμόγελο της κατανόησης.